

РЕШЕНИЕ

№ 6132

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 19.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6157** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от АПК във връзка с чл.28 от Закона за хазарта.

Образувано е по жалба на „Ц.Б.С.-2009“ ООД срещу Решение № 000030-5536 от 13.05.2022г на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите с което е оставено без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена с платежно нареждане от 21.05.2021г по сметка на НАП държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 100 000 лв. като неоснователно.

Въведени са твърдения за незаконосъобразност на атакувания административен акт. Твърди, че по арг. от § 86 от Преходните и Заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на закона за хазарта(обн. - ДВ, бр. 69 от 4. 08. 2020 г., изм. - ДВ, бр. 11 от 2021 г., в сила от 09.02.2021 г.) не се предвижда обратно действие на новосъздадените такси по чл.30 ал.6 от ЗХ (Нова - ДВ, бр. 69 от 2020 г.). Искането за издаване на лиценз било от 5.05.2020г , тоест преди влизане в сила на чл.30 ал.6 (Нова - ДВ, бр. 69 от 2020 г.), и е приключило с решение след измененията, поради което и таксата по чл.30 ал.6 е недължима и подлежи на възстановяване. Излага подробно доводи, че и в настоящата редакция ЗХ изключва дължимостта на таксата по чл. 30 ал.6. Моли да се отмени решението и делото да се върне като преписка със задължителни указания да се върне таксата по чл. 30 ал.6 от ЗХ. Претендира разноски.

Отговорният – изпълнителният директор на Националната агенция за приходите /НАП/ в придружително писмо и молба чрез процесуалния си представител

оспорва жалбата. Претендира юриск.възнаграждение.

СГП, редовно призована не изпращат представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По повод подадено искане от 5.05.2020г. , с Решение на изпълнителния директор на НАП от 20.05.2021г е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 10 години на „Ц.Б.С.-2009“ ООД за игрална зала в [населено място], [улица].

С платежно нареждане от 21.05.2021г „Ц.Б.С.-2009“ ООД на осн. чл.30 ал.6 от ЗХ е внесло сумата от 100 000 лв. по сметка на НАП.

С искане № 26-Ц-67 /посочено в обжалвания акт с дата 16.05.2022, но според съда от 16.03.2022г предвид датата на оспорения акт 13.05.2022г/ Ц.Б.С.-2009“ ООД е поискал от НАП да му бъде възстановена преведената по сметка на НАП с платежно нареждане от 21.05.2021г сума като недължимо платена по арг. от чл. 30 ал.7 вр с ал.1 от ЗХ вр § 86 от Преходните и Заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на закона за хазарта(обн. - ДВ, бр. 69 от 4. 08. 2020 г изм. - ДВ, бр. 11 от 2021 г., в сила от 09.02.2021 г).

По повод искането е постановено и оспореното в настоящото производство Решение № 000030-5536 от 13.05.2022г на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите с което е оставено без уважение искане на жалбоподателя за възстановяване на платена с платежно нареждане от 21.05.2021г по сметка на НАП държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ в размер на 100 000 лв. като неоснователно. За да издаде процесният акт, ответникът е изложил, че таксите по чл.30 ал.1 и ал.6 от ЗХ се дължат в условията на кумулативност на различни основания. Със ЗИД на ЗХ / обн. - ДВ, бр. 69 от 4. 08. 2020 г./ била създадена изцяло нова ал.6 на чл.30, тоест били въведени изцяло нови критерии по отношение режима на облагане с държавни такси. Въпреки, че искането за издаване на лиценз е подадено преди измененията, а тъй като решението за издаване на лиценз е след измененията на ЗХ, то таксата по ал.6 на чл. 30 била дължима. Въвеждането с новите алинеи 5 и 6 на чл. 30 от ЗХ такси не изключвало дължимостта на таксата по чл. 30 ал.1 от ЗХ. Адм. орган е изложил съображения, че счита нормата на чл. 30 ал.7 от ЗХ за мълчаливо отменена. ИД на НАП при условията на обвързана компетентност бил длъжен да събере всички предвидени в законодателството такси.

Жалбата е процесуално допустима депозирана в преклузивния срок по чл. 28, ал.1 от ЗХ и при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес, чиито права и законни интереси са засегнати от оспорения акт.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в пределите на неговата власт, съгласно разпоредбата на чл.17, ал.1, т.16 от ЗХ

Оспореното решение е издадено при спазване на установената форма и при спазване административно производствените правила.

Оспореният акт е мотивиран, спазено е изискването за форма /чл. 59 от АПК/, доколкото съдържа фактически и правни основания за издаването си.

Актът, предмет на обжалване обаче, е засегнат от релевираното с жалбата отменително основание по чл. 146, т 4 от АПК.

Основният спор се свежда до разрешаването на въпроса доколко въобще разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ, създаваща задължение за плащане на нова

държавна такса, е приложима по отношение на жалбоподателя, за да се изследва при условията на евентуалност към кой момент възниква за това задължение и дали за него са приложими преходните правила /§ 86/

Съгласно чл. 30, ал. 1 от ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. Съгласно ал. 6 от същата разпоредба на ЗХ, за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лева, когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лева, когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лева

В чл. 30, ал. 7 от ЗХ се предвижда облекчен режим на заплащаните такси за издаване/продължаване на лиценза, като е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1. Цитираната разпоредба е ясна и предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя единствено според броя на игралните места в залата, в която ще се извършва разрешената дейност и не е обвързан със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл. 30, ал. 6 от ЗХ, съответно няма основание да се събира и втора такса по ал. 6.

Разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ от ДВ бр. 69/2020 г., е съществувала със същото съдържание от 01.01.2014 г., като е изменена формулировката и е със същия изказ от 01.01.2015 г., номерирана като чл. 30, ал. 5 ЗХ. Тоест цитираната норма не се явява нова, същата е съществувала и към момента на подаване на заявлението за издаване на лиценз - 5.05.2020 г., както и към момента на издаване на решението за издаване на лиценз за организиране на игри с игрални автомати - 20.05.2021 г., поради което доводите, че се касае за нова норма, неприложима към процесното правоотношение е неправилен. Хазартните игри с игрални автомати се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, поради което чл. 30, ал. 7 ЗХ, предишна чл. 30, ал. 5 ЗХ до изменението ДВ бр. 69/2020 г. изключва дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, която е различна от дължимата по чл. 30, ал. 1 ЗХ. Предвид изложеното разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ изключва дължимостта на таксата по чл. 30 ал.6, а единствено дължимата такса е по чл. 30, ал. 1 ЗХ.

Неоснователно ответникът в оспорения акт застъпва тезата, че ако се приеме, че платците на данък по ЗКПО дължат заплащане само на държавната такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ, то ще липсват хипотези, при които да се приложи разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Съдът прилага нормите на позитивното право, във вида в който са приети, при тълкуване на действителния им смисъл, като ирелевантни са евентуалните намерения на законодателя, които не са намерили израз в нормативния акт. В този смисъл е неоснователно становището, че разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от

ЗХ е мълчаливо отменена. Недопустимо е да се приеме мълчаливото отменяне на облагодетелстваща норма, особено в материята на облагането с данъци и заплащането на такси. Облагането, съответно освобождаването от заплащане на данък или такса се извършва само на законово предвидено основание, като в случая нормата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ не е променена и няма основание да се приеме, че е мълчаливо отменена. / Виж Р № 5120 ОТ 30.05.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 1958/2022 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 5118 ОТ 30.05.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 1847/2022 Г., V ОТД. НА ВАС, Р № 5175 ОТ 31.05.2022 Г. ПО АДМ. Д. № 1861/2022 Г., V ОТД. НА ВАС/.

С оглед горното, на основание чл. 30, ал. 7 от ЗХ, жалбоподателят е длъжен да заплати само таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ, но не и тази по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, поради което и въпросът относно дата на възникване на подобно задължение, респективно приложението на § 86 от преходните и заключителни разпоредби на ЗИДЗХ, по отношение на него не стои. За пълнота обаче настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи:

Към датата на подаване на искането за издаване на лиценз -5.05.2020г е била в сила нормата на чл.30 ЗХ преди изменението ѝ с ДВ бр.69 от 4 август 2020г. Тоест, към този момент не е съществувала ал. 6 (Нова - ДВ, бр. 69 от 2020 г.) според която за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв. Към момента на издаване на решението за издаване на лиценз - 20.05.2021г вече е била в сила сочената ал.6 на чл.30 от ЗХ. Това е дало основание и на органа да приеме дължимост на таксата по чл.30 ал.6.

Същевременно § 86 ал.1 от ПЗР на ЗИДЗХ /ДВ бр. 69 от 2020 г. (Изм. - ДВ, бр. 11 от 2021 г., в сила от 09.02.2021 г.) / предвижда, че образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне.

§ 86 ал.1 е напълно приложим в случая. Искането за издаване на лиценз е подадено преди влизане в сила на ЗИД на ЗХ обн.ДВ бр 69 / 2020, а решението за издаване на лиценз е след влизане в сила на закона. Следователно, и по арг. на § 86 приложима е редакцията на чл.30 от ЗХ преди изм с ДВ бр 69/ 2020, при която ал.6 не е съществувала. При очертаното съдържание и последователност на възникване и развитие на правоотношението в случая сме изправени пред хипотезата на приложение на нормативния акт, преди изменението ДВ бр.69 /2020 към заварено правоотношение. Изрично в § 86 са посочени досегашните изисквания като релевантни, за посочения в нормата девет месечен срок (освен ако същият не е по-кратък от срока за произнасяне по искането) или "старият закон" като изисквания

се прилага към заварените случаи. От данните е категорично установено, че девет месечния срок е изтекъл през м. май 2021 г., когато е издадено решението за издаване на лиценз или новата ал. 6 не е приложима.

С оглед горното, дължимите от жалбоподателя държавни такси са регламентирани в чл. 30 ал.1 от ЗХ в редакцията преди изм ДВ БР.69 /2020., съгласно която за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. В случая дължимо е събирането на таксата по ал.1 на чл.30 /преди изм ДВ бр 69 /2020/, не и таксата по новосъздадената ал. 6 на чл.30.

Според чл. 46 от Закона за държавните такси (Нов - ДВ, бр. 62 от 2002 г.) недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. Тази разпоредба не противоречи на чл.30 ал.2 от ЗХ в относимата редакция според която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Чл 46 от ЗДТ касае случаите на платени без правно основание такси, какъвто е и процесния, а по чл.30 ал.2 ЗХ се дължат такси, тоест има основание за внасянето им, но при неблагоприятно решение за адресата, не следва да се възстановяват. По изложените съображения, внесената такса по чл.30 ал. 6 в размер на 100 000лв. е недължимо платена и следва да бъде възстановена на „Ц.Б.С-2009“ ООД при условието на чл. 46 от ЗДТ. Оспорваното решение следва да бъде отменено, като незаконосъобразно и преписката следва да бъде изпратена на ответника за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, дължими са на жалбоподателя разноси в размер на д.т. 50 лв. и адвокатско възнаграждение. Ответникът обаче в молбата от 17.10.2022г , е направил възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно, предвид, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с други дела от този вид, проведено е едно съд.заседание. В случая е приложима нормата на чл.8 ал.3 (Нова - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) от Наредба 1/ 2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според който за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. Не е приложима ал.1 на същата разпоредба, относима към делата с материален интерес, тъй като в случая предмет на оспорване е адм. акт, целта е отмяната му, а не спор свързан например с парично обезщетение. В настоящото производство съдът се произнася по законосъобразността на решението, и при установена незаконосъобразност няма правомощие да върне недължимо платената сума, а единствено да отмени оспореното решение и да изпрати преписката на органа с указания по тълкуването. Ето защо, адвокатското възнаграждение следва да се редуцира до минимума по чл.8 ал.3 от Наредбата № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 500 лв. Общата сума която ответникът следва да заплати на жалбоподателя е 550 лв. С оглед изхода на спора на ответника не се дължи юриск.възнаграждение.

Водим от изложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-5536 от 13.05.2022г на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА делото като преписка на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в срок от 14 дни от влизане в сила на съдебното решение, съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона, дадени в това решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите /НАП/ да заплати на „Ц.Б.С.-2009“ ООД сумата от 550 лева разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС.

СЪДИЯ: